

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2765/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Павел Туран адвокат из ..., против тужене ББ АД из ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 57/19 од 03.04.2019. године, у седници већа одржаној 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 57/19 од 03.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 57/19 од 03.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П 201/2018 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је обавезана тужена да јој по основу неоснованог обogaћења исплати износ од 35.400,00 динара са припадајућом каматом, а ставом другим изреке је обавезана тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 20.132.00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Виши суд у Сремској Митровици је пресудом Гж 57/19 од 03.04.2019. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио као неосноване захтеве парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП)

ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. је прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. ЗПП, оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, као ни потреба новог тумачења права, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Образложења пресуда нижестепених судова за одлуку о усвајању тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права – одредаба чланова 12., 15., 46., 47., 105., 109. и 1065. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени наведених законских одредби, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Врховни касациони суд налази да банке имају право само на стварне трошкове приликом обраде кредита и пуштања кредита у течај. Наиме, правни став Врховног касационог суда је да износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужена, иако је на њој био терет доказивања, није пружила доказе да је поступила у складу са наведеним правним ставом. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 03.10.2018. године, а побијена другостепена пресуда донета је 03.04.2019. године.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена, у смислу одредбе члана 479. става 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић